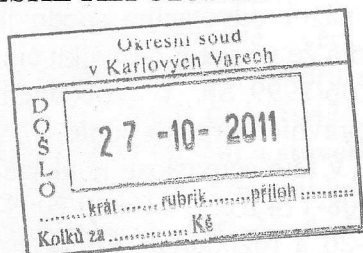

Došlo 20.12.2011

NEJVYŠŠÍ SOUD
ČESKÉ REPUBLIKY

20 Cdo 3922/2009-61

USNESENÍ

Nejvyšší soud České republiky rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Miroslavy Jirmanové a soudců JUDr. Olgy Puškinové a JUDr. Vladimíra Mikuška v exekuční věci oprávněného **Tomáše Peciny**, narozeného 21. 4. 1966, bytem v Praze 2, Slezská 56, zastoupeného Mgr. Robertem Cholenským, advokátem se sídlem v Brně, Bolzanova 461/5, proti povinnému **statutárnímu městu Karlovy Vary**, se sídlem v Karlových Varech, Moskevská 21, identifikační číslo osoby 00254657, pro poskytnutí informací, vedené u Okresního soudu v Karlových Varech pod sp. zn. 24 Nc 5296/2008, o dovolání oprávněného proti usnesení Krajského soudu v Plzni ze dne 29. 4. 2009, č. j. 61 Co 238/2009-36, takto:

I. Dovolání se **zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů dovolacího řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Krajský soud napadeným rozhodnutím **změnil** usnesení ze dne 8. 1. 2009, č. j. 24 Nc 5296/2008-5, ve znění oprávněného usnesení ze dne 26. 2. 2009, č. j. 24 Nc 5296/2008-16, kterým okresní soud nařídil exekuci, tak, že návrh oprávněného na nařízení exekuce podle rozhodnutí Krajského úřadu Karlovarského kraje, odboru správních agend a dozoru, krajského živnostenského úřadu ze dne 4. 11. 2008, č. j. 5047/LS/08, **zamítl** (výrok I.); žádnému z účastníků nepřiznal právo na náhradu nákladů řízení před soudy obou stupňů (výrok II.) a oprávněnému uložil zaplatit soudnímu exekutorovi náklady exekuce, o jejichž výši a splatnosti bude rozhodnuto zvláštním usnesením. Krajský soud dospěl k závěru, že rozhodnutí, vydané podle § 16a odst. 6 písm. b) z. č. 106/1999 Sb. a příkazující povinnému subjektu, aby žadateli (oprávněnému) poskytl požadovanou informaci, je obecně způsobilé pro výkon rozhodnutí či exekuci (v daném případě k vynucení nezastupitelného plnění), neboť jím má být ukládána konkrétní povinnost správního orgánu ve prospěch žadatele o poskytnutí informace. S odkazem na analogické užití § 63 zákona č. 150/2002 Sb. považoval za správné i označení povinného s tím, že magistrát nemá žádný majetek a výkon rozhodnutí by se musel minout účinkem. Exekuční titul v projednávané věci však neshledal materiálně vykonatelným, neboť uložená povinnost v něm není vymezena dostatečně určitě. Krajský úřad měl podle odvolacího soudu výslovně uvést, jaká je struktura poskytnutí informace, které se má oprávněnému dostat (a to nejen odkazem na žádost oprávněného, ale výslovně ve výroku rozhodnutí).

Oprávněný v dovolání namítá, že rozhodnutí odvolacího soudu spočívá na nesprávném právním posouzení (§ 241a odst. 2 písm. b/ zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů, dále též jen „o. s. ř.“). Uvedl, že názor odvolacího soudu je v rozporu s praxí správních orgánů i soudů ve správním soudnictví a že ve svém důsledku činí rozhodování v oblasti poskytování informací podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, a celý institut ochrany před nečinností správních orgánů podle § 79 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, neefektivním. V této souvislosti poukázal například na rozhodnutí Městského soudu v Praze č. j. 8 Ca 45/2008-114 a č. j. 8 Ca 99/2008-145, rozhodnutí Krajského soudu v Brně č. j. 29 Ca 131/2006-26 a rozhodnutí Krajského soudu v Praze č. j. 44 Ca 139/2007-29, jež by kritériím materiální vykonatelnosti (požadavku určitosti), jak ji chápe odvolací soud v projednávané věci, nevyhověla. Má za to, že je-li správnímu orgánu rozhodnutím ukládána povinnost rozsáhlého obsahu, netřeba celý obsah pojmout do výroku, ale lze to řešit odkazem na správní spis. Dále vytyká, že odvolací soud se zabýval otázkou materiální vykonatelnosti rozhodnutí, ač povinný v tomto směru nic nenamítal a tato skutečnost nevyšla najevo ani před soudem prvního stupně. Kromě toho exekuce již je provedena a skončena. Námitka neurčitosti exekučního titulu podle něj ve svém důsledku působí tak, že porušení práva ze strany povinného ponechává bez sankce a naopak majetkově postihuje oprávněného, který jednal v dobré víře v materiální vykonatelnost exekučního titulu a protiprávního jednání se nedopustil (oprávněnému nebyl přiznán nárok na náhradu nákladů řízení a nadto mu bude následně uložena povinnost zaplatit náklady exekuce). V rozhodnutí odvolacího soudu spatřuje „vypjatý formalismus“. Rovněž uvedl, že rozhodnutí odvolacího soudu bylo naprosto nepředvídatelné a v rozporu s nálezem Ústavního soudu ze dne 31. 7. 2008, sp. zn. I. ÚS 777/07. Navrhl, aby dovolací soud usnesení odvolacího soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Nejvyšší soud rozhodl o dovolání podle občanského soudního řádu ve znění účinném do 30. 6. 2009 (viz Část první, čl. II Přejížděná ustanovení, bod 12. zákona č. 7/2009 Sb.).

Dovolání – přípustné podle § 237 odst. 1 písm. a) ve spojení s § 238a odst. 1 písm. c) o. s. ř., ve znění účinném do 30. 6. 2009, a § 130 zákona č. 120/2001 Sb. – není důvodné.

Je-li dovolání přípustné, je dovolací soud povinen přihlídnout z úřední povinnosti (§ 242 odst. 3 věta druhá o. s. ř.) i k vadám podle ustanovení § 229 odst. 1, odst. 2 písm. a) a b), odst. 3 o. s. ř. (tzv. zmatečnosti), jakož i k jiným vadám řízení, které mohly mít za následek nesprávné rozhodnutí ve věci. Jinak je dovolací soud vázán uplatněným dovolacím důvodem včetně jeho obsahového vymezení (§ 242 odst. 3 věta první o. s. ř.). Žádné takové vady však dovolatel nenamítá a nevyplývají ani z obsahu spisu. Předmětem dovolacího přezkumu v souzené věci, jak jej dovolatel obsahově vymezil (§ 242 odst. 3 o. s. ř.), je tedy závěr odvolacího soudu, že exekuční titul není materiálně vykonatelný.

Právní posouzení je ve smyslu § 241a odst. 2 písm. b) o. s. ř. nesprávné, jestliže odvolací soud posoudil věc podle právní normy, jež na zjištěný skutkový stav nedopadá, nebo právní normu, sice správně určenou, nesprávně vyložil, případně ji na daný skutkový stav nesprávně aplikoval (z podřazení skutkového stavu hypotéze normy vyvodil nesprávné závěry o právech a povinnostech účastníků).

Předně oprávněnému nelze přisvědčit, že by se odvolací soud zabýval otázkou (ne)vykonatelnosti podkladového rozhodnutí, ač povinný v tomto směru nic nenamítal. Povinný ve svém odvolání naopak výslovně brojil právě proti závěru soudu o vykonatelnosti

podkladového rozhodnutí v přesvědčení, že podle něj nelze exekuci vést (srov. č. l. 18 a násl. soudního spisu).

V projednávané věci je navrhována exekuce rozhodnutí Krajského úřadu Karlovarského kraje, odboru správních agend a dozoru, krajského živnostenského úřadu ze dne 4. 11. 2008, č. j. 5047/LS/08, jímž se „...**Magistrátu města Karlovy Vary, Úřadu územního plánování a stavebního úřadu, příkazuje**, aby v souladu se zákonem č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů, ve věci žádosti pana Tomáše Peciny, nar. 21. 4. 1966, bytem Slezská 56, 120 00 Praha 2, ze dne 28. 7. 2007, týkající se poskytnutí informací dle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů, o níž bylo naposled rozhodnuto Magistrátem města Karlovy Vary, Úřadem územního plánování a stavebního úřadu, rozhodnutím č. j. SÚ/5805a/08/VH-330 ze dne 2. 6. 2008, jímž žádosti žadatele o informace bylo v plné výši vyhověno, **aby v souladu se zákonem č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů, žádost vyřídil do 15 dnů ode dne doručení rozhodnutí.**“

Podkladové rozhodnutí je vydáno v řízení o stížnosti na postup při vyřizování žádosti o informace podle § 16a zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění zákona č. 61/2006 Sb. (dále jen zákon č. 106/1999 Sb.). Tento zákon vylučuje (až na specifikované výjimky jako je například postup podle ustanovení o základních zásadách činnosti správních orgánů či podle ustanovení § 80 o ochraně před nečinností) subsidiární užití zákona č. 500/2004 Sb. správní řád (§ 20 odst. 4 zákona č. 106/1999 Sb.).

Stížnost podle zákona č. 106/1999 Sb. lze podat v případě, kdy žadatel nesouhlasí s vyřízením své žádosti formou odkazu na již zveřejněnou informaci, kdy žadateli po uplynutí zákonné lhůty ani nebyla poskytnuta informace (předložena konečná licenční nabídka) ani nebylo vydáno rozhodnutí o odmítnutí žádosti, kdy informace byla poskytnuta jen částečně, aniž bylo o zbytku žádosti vydáno rozhodnutí o odmítnutí, a také v případě, nesouhlasí-li žadatel s výší úhrady nebo odměny, požadovanými v souvislosti s poskytováním informací.

O stížnosti rozhoduje nadřízený orgán, který přezkoumá postup povinného subjektu a (nejde-li o stížnost proti výši úhrady nebo odměny, u níž je postup odlišný) rozhodne tak, že

- postup povinného subjektu potvrdí,
- povinnému subjektu přikáže, aby ve stanovené lhůtě, která nesmí být delší než 15 dnů ode dne doručení rozhodnutí nadřízeného orgánu, žádost vyřídil, případně předložil žadateli konečnou licenční nabídku, nebo
- usnesením věc převezme a informaci poskytne sám nebo vydá rozhodnutí o odmítnutí žádosti; tento postup nelze použít vůči orgánům územních samosprávných celků při výkonu samostatné působnosti (§ 16a odst. 6 citovaného zákona).

K exekuci navrženým rozhodnutím nadřízený orgán v rámci řízení o stížnosti uložil podřízenému povinnému subjektu, aby žádost stěžovatele (zde oprávněného) ve stanovené lhůtě vyřídil. Vyřízením žádosti pak mínil, jak vyplývá z odůvodnění rozhodnutí, její vyřízení jinou formou než vydáním rozhodnutí o odmítnutí žádosti (poskytnutím požadovaných informací) nebo vydáním rozhodnutí o odmítnutí zbytku žádosti.

Nejvyšší soud již ve svém rozhodnutí uveřejněném pod číslem 4/2000 Sbírkou soudních rozhodnutí a stanovisek, také uvedl, že z hlediska materiálního jsou rozhodnutí nebo jiný titul

uvedený v § 274 o. s. ř. vykonatelná jen tehdy, jestliže obsahují přesnou individualizaci oprávněného a povinného, přesné vymezení práv a povinností k plnění, přesný rozsah a obsah plnění a přesně stanovenou lhůtu k plnění.

Nejvyšší soud dospěl k závěru, že podkladovým rozhodnutím v projednávané věci je rozhodnutí orgánu veřejné správy, jež má - posuzováno podle obsahu - povahu pokynu ohledně dalšího postupu podřízeného orgánu státní správy, jemuž pouze ukládá povinnost „konat“ (nikoli již jak) a jemuž především je určeno, byť je logicky účastníkem řízení o stížnosti i oprávněný, z jehož podnětu k vydání pokynu došlo. Rozhodnutí však nevymezuje konkrétní práva ani povinnosti povinného a oprávněného tak, aby bylo materiálně vykonatelné a mohl být nařízen výkon rozhodnutí či exekuce k jeho vynucení (volba obsahu a rozsahu plnění je zcela ponechána na povinném subjektu). Odvolací soud proto správně návrh na nařízení exekuce zamítl, byť svůj závěr odůvodnil tím, že podkladové rozhodnutí je sice obecně způsobilé pro výkon rozhodnutí či exekuci, avšak v tomto konkrétním případě je vykonat nelze, neboť uložená povinnost není vymezena dostatečně určitě.

Protože se oprávněnému prostřednictvím uplatněného dovolacího důvodu správnost napadeného rozhodnutí zpochybnit nepodařilo, Nejvyšší soud bez jednání (§ 234a odst. 1 věta první o. s. ř.) dovolání jako nedůvodné podle § 243b odst. 2 část věty před středníkem o. s. ř. zamítl.

Povinnému vzniklo podle ustanovení § 142 odst. 1, § 224 odst. 1 a § 243b odst. 5 věty první o. s. ř. právo na náhradu účelně vynaložených nákladů dovolacího řízení; jelikož mu však v této fázi řízení (podle obsahu spisu) žádné náklady nevznikly, dovolací soud žádnému z účastníků náhradu nákladů dovolacího řízení nepřiznal.

Proti tomuto usnesení není přípustný opravný prostředek.

V Brně dne 19. října 2011

JUDr. Miroslava J i r m a n o v á, v. r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení: Andrea Přecechtělová

